

eller flere Privatmænds. Den næste Forbring, at Vedkommende skal være Landets Sprog mægtig, er baade tidligere, undtagen ved dem, der ikke hørte til det egentlige Kongerige, og ved nærværende Lovudkast gjort gjældende; naturligtvis kan Etikonnet om Opholdelsen af denne Betingelse være temmelig forskjelligt, og efter Vedkommendes meget forskellige Livsstilling og Dannelsestrin maa Kravet ogsaa være forskjelligt, men Erklæringen om, at Betingelsen er tilstede, burde formeentlig altid medoptages i Communalbestyrelsens Vidnesbyrd. Naar dernæst spørges om Længden af det Ophold, der ved den, som ikke er indtaldt til offentlig Hverv, skal antages for at give Formodning om, at Vedkommende er indlevet i og har sluttet sig til det danske Folk med den Hensigt for bestandig at tilhøre det, synes det i sig selv ingenlunde at være for strængt og stemmer med, hvad der indtil 1854 uden Undtagelse og i de næste Aar med sparsomme Undtagelser overholdtes, af den fuldstændige, ved Sproget afstillede Fremmede at kræve det tredobbelte Tal af Aar imod det, der i Næringsloven af 29de Decbr. 1857 § 2 kræves som Betingelse for Afgang til Borgerstab eller Næringsbeviis, altsaa 15 Aar, medens Forbringen kan og bør stilles anderledes ligeoverfor Mænd først fra det Land, der har Sprog og saamange nedarvede Grindringer fælles med os, Norge, og dernæst af det andet nær beslagte Folk, der taler et for os i det Hele umiddelbart forstaaeligt Sprog. At Forbringen ligeoverfor Normænd stilles endnu lempeligere (f. Ex. indskrænkes til selve de 5 Aar, som Borgerstabs Erhvervelse kræver, eller lidt derover) end ligeoverfor Svenske, begrundes ikke blot ved Sproget, men ogsaa ved Hensynet til, at det geografiske Forhold medfører en langt lettere og større Indvandring fra Sverrig, og det af en Befolkning, hvis Ophold i Danmark i de første Aar ikke har nogen synderlig Charakter af Fasthed med Tanke om varig Tilslutning. Til Opholdets Længde maa i Almindelighed komme en her i Landet med en Indfødt stiftet ægtefælgelig Forbindelse, eller, hvis Ægtefællen ogsaa er fremmed, Børn, der opdrages her paa Dansk. Ved den, der ikke paa paa denne Maade er knyttet til Landet, er i det Ringeste den hvre

objective Garanti for hans Tilslutning aabenbart mindre. Naturligtvis vil Opholdsbetingelsen kunne nedfattes eller ganske erstattes ved positive Fortjenester, derimellem uegennyttig Deeltagelse i Kamp for vort Land. Forordningen om Indfødsret lover, som bekjendt, ogsaa Indfødsret til dem, der anbringe Capitaler af en vis Størrelse i danske Handelscompagnier eller andre Rigernes Handel (§ 3), og til dem, der erhverve faste Eiendomme af en vis Værdi (§ 4). Anbringelse af en ikke ubetydelig Capital i solide industrielle og Handelsforetagender, især da saadanne, hvis Udvikling særligt kan interessere det Offentlige, vil uden tvivl ogsaa nu betragtes som et Moment, der kan og bør komme i Betragtning til at lette Afgang til Indfødsret; derimod ville Meningerne være deelte, om det nu er ønskeligt ved nogen saadan Udsigt (forfaavidt den forresten kunde have synderlig Virkning) at opmuntre Fremmede til at erhverve faste Eiendomme i Danmark.

Naar vi forsøge at anvende, hvad her er udviklet, men som tilbeels fra Udvalgets Side kun kan fremtræde som Henstilling til Thingets Overveelse, paa det nu foreliggende Lovudkast, og naar vi forlods udfille dem, som vi ovenfor have betegnet som ikke egentlige Fremmede, hvis den strenge juridiske Formel ikke anvendes, støde vi dernæst paa en eneste Mand, til hvem Indfødsret efter kun 2 Aars Ophold her i Landet foreslaaes givet i det Offentliges Interesse, nemlig Nr. 40, en i det kongelige Capel hidtil midlertidig ansat fortrinlig Musiker, hvem der andenstedsfra er gjort fordeelagtige Tilbud, medens det her ansees for saare ønskeligt at beholde ham, og han selv ønsker at blive, ligesom han ogsaa har lært Dansk. Vi finde ingen Grund til her at gøre Vanskelighed. Af de øvrige, forfaavidt de ere af tydsk Fødsel, have Nr. 8, 11, 13, 15, 20, 25, der er nævnt ovenfor som neppe Fremmede, 26, 31, 34, 41, 42, 43 og 45 opholdt sig her i Landet i 15 Aar og derover, og da der igrigt Intet taler imod dem, antage vi, at de, hvis man ikke paa een Gang vil bryde med tidligere Praxis, maae ansees egnede til at faae Indfødsret. Derimod have Nr. 1, 3, 4 og 48 kun opholdt sig her i 14 Aar (Nr. 3, der forresten har fast Eiendom i